

efter Francaisen, og navnlig efter at Herrerne havde opdaget nogle i Sideværelserne fremsatte Forfriskninger, blev der mere Liv. Iøvrigt var Herreselskabet noget blandet, og Tonen temmelig ugenert, saaledes som det let bliver Tilfældet i Familjer uden voksne Sønner, hvor man har været nødt til at forskaffe sig sine Kavallerer gennem Bekendte og Bekendtes Bekendte eller ganske uden anden Garanti end en Vejviser-Adresse. Saadanne Indbudne føler ingen Forpligtelse overfor det Hus, de gæster; man teer sig ganske utvungent, gaber og kritiserer og kræver ind omtrent som i et offentligt Lokale.

Værten, en lille hvidhaaret Mand, der ikke selv kendte Navnet paa sine Gæster, bevægede sig stilfærdigt omkring i Stuerne som den mest fremmede. Med et elskværdigt men stedse mere anstrengt Smil udførte han samvittighedsfuldt det ham af Hustru og Døtre paalagte Hverv: at faa Kavallererne til at »arbejde«. Overalt, hvor han fandt en Herre staa ledig foran Malerierne paa Dagligstuevæggene eller opholde sig unødigt længe ved Forfriskningerne, stillede han sig hen ved Siden af ham og indledede i skæmtsom Tone en Samtale, der begyndte nok saa uskyldigt med nogle Ytringer om Billedkunst, om den moderne Malemaade, om Teatret eller Skøjteføret, men som ufravigeligt endte med, at Vedkommende under hans Ledsagelse vendte tilbage til Dansesalen og